

ת"פ 641/08 - מדינת ישראל נגד ב' ר'

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 641-08
ת.פ. 25615-04-10
19 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נ ג ד

ב' ר'

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ענבל אביב

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - סיבוני

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הדיון לא ידחה, שכן ניתנו לנאשם אין סוף הזדמנויות, כולל על ידי מותב זה, אך הוא אכזב. אפילו לאחרונה למרות התנגדות התביעה, אפשרתי לו לשתף פעולה עם שירות מבחן ואף נתקבל תסקיר ובו המלצה לדחות למשך 3 חודשים לניסיון כדי לשלבו מחדש ביחידה להתמכרויות, לא עמד בכך, וב- 8.1.14 דווח כי ניתק כל קשר ולכן אינם יכולים לבוא בהמלצה.

בית המשפט לא יכול לעזור למי שלא עוזר לעצמו, מה עוד מדובר במי שבאופן עקבי לא מתיצב לדיונים, מוצאים צווים להבאתו, ניתנות לו הזדמנויות והוא שב ומאכזב ולכן הטיעונים לעונש יתקיימו היום. #3# <

ניתנה והודעה היום י"ט אדר תשע"ד, 19/02/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 1

גזר דין

מדובר בשני אישומים ישנים מאוד :

ת.פ. 641/08 בו הודה והורשע בכך שב- 17.5.08 שעה 01:00, בעת ששהה במסעדה, בתחנה מרכזית בקרית גת, בסמוך לאחר, אטלאי מהרט, התעורר ויכוח בין השניים, במהלכו פצע את האחר, בכך שניפץ על ראשו בקבוק בירה וגרם לו שריטות בצוואר בצד ימין שנזקקו לתפרים.

בשל קשיים בראיות מותב זה, שדן בבקשת המעצר עד תום ההליכים, הורה על שחרור בתנאי מעצר בית מלא, אולם, בתאריך 24.3.10, שעה 1:30 הפר תנאי השחרור, בכך שיצא מהבית בהיותו בגילופין, זו עבירה נשוא ת.פ. 25615-04-10.

מצאתי כי בתיק זה, שהיה קבוע בפני כב' השופטת טלי חיימוביץ, הנאשם כפר והחלה שמיעת פרשת הראיות, כשב- 17.5.09 העיד המתלונן ונחקר ארוכות. כמו כן, העיד עד תביעה נוסף אדיסו רטה. ובתאריך 5.7.09 העידו עדים נוספים. בעקבות זאת הועבר התיק להליך של גישור בפני כב' השופטת נחמה נצר. עוד במסגרת הליך הגישור בפני כב' השופטת נחמה נצר גובש הסדר על פיו כתב האישום תוקן, הנאשם הודה, הורשע, נדחה לקבלת תסקיר, המאשימה הודיעה כי עמדתה מאסר בפועל, כולל הפעלה של מאסר מותנה של 6 חודשים, בעוד טיעוני הסניגורית חופשים ולאחר שהורשע, הושב התיק לכב' השופטת חיימוביץ שדחתה על פי ההסדר לקבלת תסקיר. עם מינויה לבית המשפט המחוזי, הועבר התיק לסגן הנשיא כב' השופט חזק. הנאשם לא התייצב לדיונים והוציאו צווים להבאתו. וב- 7.4.10 נתקיימו טיעונים לעונש בפני כב' השופט חזק וכבר אז טענה הסניגורית כי המשיב בחר לשקם את חייו וכי מבקשת שבית משפט יעזור לו, שכן אף אחד אחר לא עוזר לו. הכוונה לדבריה, לשלב אותו בקהילה סגורה.

ב- 27.4.10 נתקבל תסקיר וכב' השופט חזק שוב לקבלת תסקיר נוסף ובהמשך הדיונים נדחו כדי לאפשר שילובו בקהילה טיפולית סגורה. שירות מבחן ביקשו דחיות כדי לבקש השלמת הטיפול ואכן התברר כי השלים שלב א', ב', ואפילו שוחרר במסגרת שלב ג' לדירת מגורים ועבודה. עם מעברו של מותב זה לבית המשפט בקרית גת הובא התיק בפני והתקיים דיון ראשון ב- 26.10.11. שירות המבחן דיווחו על התפתחותו וקליטתו בהוסטל וביקשו דחיה להשלמת שלב ד'. לכן, דחיתי הדיון ליום 23.5.12 מועד בו דיווחה הסניגורית כי השלים ההליך הטיפולי וגר בנתניה עם חברתו. הנאשם לא התייצב לדיון והוצא צו להבאתו.

בדיון ב- 10.6.12 התייצב הנאשם ולא התייצבה הסניגורית וב- 12.6.12 התייצבה הסניגורית ולא התייצב הנאשם ולכן שוב הוצא צו להבאתו. לאחר מכן התקיימו מספר דיונים, אך הנאשם לא התייצב, וצווי הבאה לא בוצעו ולכן ב- 11.7.12 הוריתי על התלית ההליכים. בהמשך אותה, ההלכים חודשו באוקטובר 2012, הוגשו הרשעות והוגשו מאסר מותנה והתובעת ביקשה לגזור דינו למאסר.

לפנים משורת הדין, לאחר שמותב זה שמע את הנאשם ולאור המלצות שירות המבחן ניתנה לו הזדמנות נוספת והדיון נדחה ל- 15.1.13.

יצוין כי מהתסקיר עלה כי גם בתקופה שלא אותר הצליח לשמור מניקיון מאלכוהול ולנהל אורח חיים נורמטיבי, אבל התגורר בנתניה, עבד באופן מסודר במפעל פלסטיק, היה בקשר עם שירות המבחן באשקלון ולכן ציינתי, כי אם זה המצב, יש לשקול הארכת המאסר המותנה או נשיאת מאסר בעבודות שירות ולכן ביקשתי ששירות מבחן יבחנו אפשרויות אלה, כולל אפשרות שיבצע 400 שעות של"צ יחד עם הארכה של התנאי.

אולם, בין לבין, הנאשם נעצר בגין ביצוע עבירות של איומים, הסגת גבול, היזק לרכוש בזדון ותקיפת אותה בת זוג עמה גר

ב**** וזאת ב- 26.10.12. הוא נעצר עד תום ההליכים נגדו וב- 5.3.13 נגזר דינו ל- 7 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשים מאסר מותנה על כל עבירת אלימות כלפי גוף ו- 4 חודשים מאסר מותנה בגין העבירות שבהן הורשע שלא יהיו עבירות אלימות וכן פיצוי לנפגעת בסך של 3,500 ₪. כפי הנראה ניכו את תקופת המעצר, שכן לדבריו השתחרר מהכלא ב- 5.5.13. לא רק זאת, אלא הסניגור ביקש לצרף התיק שבפני לתיק הקבוע בבית משפט בנתניה, אך בית המשפט סירב. לצורך הצירוף אף ביטלתי הכרעת הדין המרשיעה, אך משלא צורפו התיקים, שבתי והרשעתי אותו ב- 2.10.13.

ב- 10.7.13 נתקבל תסקיר ממנו עלה חשש כי הוא שב והתדרדר לאחר שהשתחרר מהכלא, הפסיק להתייב למפגשים ולא מוסר דגימות שתן, הוא מתקשה להתגייס לטיפול, אך למרות זאת היו מוכנים לתת לו הזדמנות נוספת וביקשו דחיה של 3 חודשים. בדיון ב- 2.10.13 טען קצין המבחן כי אינו מוצא מקום לדחות, שכן הנאשם לא שיתף פעולה עמם. הנאשם הסביר שלא הידרדר, אלא נקלע למצב נפשי קשה ומוכן להוכיח לשירות המבחן כי הוא נקי, לא משתמש באלכוהול ומתפקד באופן נורמטיבי. הראיה לכך שמאז שהשתחרר מהכלא לא עבר עבירות. ציינתי, כי לא מדובר בתקופה מספיקה שיש בה להצביע על שינוי בהתנהגותו, אולם קצין המבחן חזר בו מהתנגדותו לאחר ששמע את דברי הנאשם ובשל ההליך הטיפולי שעבר בעבר, ניתנה לו הזדמנות נוספת ואחרונה וציינתי כי אם שוב לא ישתף פעולה עם שירות מבחן, צפוי מאסר והדיון נדחה ל- 8.1.14.

הסניגור ביקש דחיה קצרה להעיד עדי אופי ולהגיש מסמכים רלבנטיים ולכן נדחה למספר ימים ל- 12.1.14, במועד זה לא יכולה היתה להתייב אחותו עדת האופי והטיעונים נדחו ל- 14.1.14, אלא שהנאשם לא התייב לדיון, הוצא צו להבאתו והדיון נדחה להיום.

בין לבין, הובא בפני מותב זה על פי צו הבאה ב- 4.2.14 וטען שלא התייב שכן חלה והיה מאושפז בבית חולים.

היום שוב ביקשה הסניגורית כי ידחה להזדמנות טיפולית אך בקשתה נדחתה.

התובעת עותרת להפעלת מאסר מותנה של 6 חודשים, הוספת מאסר מצטבר, ענישה מרתיעה, קנס ופיצוי למתלונן, בעוד הסניגורית מבקשת להימנע ממאסר מעבר לתקופה שהיה עצור המסתכמת ב- 7.5 חודשים.

שמעתי את הנאשם שטוען שהיום הוא שב להתגורר עם משפחתו ושתי אחיותיו נרתמו לסייע לו. לאחר הדיון היום אמור להגיע ללשכת הרווחה. הוא טוען הוא לא שותה לשוכרה.

השאלה הינה אם כיום יש טעם כעבור שנים כה ארוכות והליך טפולי כה ארוך ולאחר שריצה מאסר בתיק בעבירה מאוחרת יותר, אם להחזיר לגלגל לאחור לשולחו למאסר בגין עבירות שנעברו כ- 6 שנים ומצאתי כי אין לכך כל הצדקה.

חבל שלא ניתן היה לצרף תיקים אלה לתיק בגינו נדון למאסר, אך משלא צורפו, אין הצדקה לשוב ולשולחו למאסר.

תקוותי כי ישכיל לנצל ההזדמנות שניתנת לו ואשר ניתנה לו בעבר.

מתסקירי שירות המבחן עולה בבירור כי מדובר במי שגילה מוטיבציה להשתקם, אלא שהיה מכור לאלכוהול. לאחר שעבר הליך טפולי של למעלה משנה וחצי טוען כי כיום נמנע מלשתות לשוכרה. אין ספק כי הנאשם הוא האויב הגדול

ביותר של עצמו, אך בכל זאת ניתנת לו היום הזדמנות. היה מקום לחייבו בפיצוי למתלונן, אך שמעתי כי המתלונן נפטר.

בהתחשב במהות העבירה ונסיבותיה ולאחר שקילת האינטרס הציבורי מול נסיבותיו/ה האישיות של הנאשם/ת ועברו/ה, אני דנה את הנאשם/ת לעונשים הבאים:

1. הנני מורה על הפעלת עונש של מאסר מותנה למשך 6 חודשים כפי שנפסק על תנאי בבית משפט שלום קרית גת ביום 2.1.08 בתיק מס' 995/02 ואח' לריצוי באופן חופף/מצטבר.
2. אני מטילה על הנאשם 6 חודשים, באופן שיחפפו 5.5 חודשים, וחודש וחצי יצטברו, סה"כ 7.5 חודשי מאסר, בניכוי תקופת המעצר המצטברת של 7.5 חודשים.
3. מאסר על תנאי למשך 12 שנה/ים והתנאי הוא שלא ת/יעבור עבירה של פגיעה וגרימת חבלה למשך 3 שנים מהיום.
4. מאסר על תנאי למשך 6 שנה/ים והתנאי הוא שלא ת/יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית למשך 3 שנים מהיום.
5. הנאשם/ת ת/יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪ להימנע מביצוע העבירה/ות של פגיעה או תקיפה הגורמת חבלה של ממש במשך 3 שנה/ים מהיום.
אם לא ת/יחתום על ההתחייבות, ת/יאסר למשך 90 ימים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ט אדר תשע"ד, 19/02/2014 במעמד הנוכחים.

רובין לביא, שופטת בכירה